(Лист до друга, іноземця)

Чи знав ти дикий край, де спека над полями,
Де доли і гаї зів'ялені цвітуть?
Де хитрощі злобі байдужно дань несуть?
Де серце в пристрастях страждає до нестями?
І там, у дальній стороні,
Уми з'являються спокійні і холодні,
Та сила в них вмира в гіркій самотині,
І гасне в них добро, мов промінь у безодні.
Там зав'яда життя під посвист батогів,
Там вслід за втіхою чвалає докоризна.
Там стогне люд в ярмі від рабства й ланцюгів!.
Це, друже, знай! — моя вітчизна!

P. S. Ах, зрозумій мої слова,
Прости цей натяк без облуди —
Хай істину брехня хова:
Що ж діять? Всі-бо єсть ми люди!..

1829